

Tid, lang Tid, en længere eller i alt Fald en lige saa lang Tid som Arbejdernes Sværtsættelse. For saa vidt man dernæst henviser til, at Vinteren vil hindre adskillige af Arbejderne, vil jeg sige, at vi ogsaa have beklaget, at den Mulighed kan indtræde, men hvis Vinteren bliver saa mild, at den ikke vil hindre at skaffe de Arbejdsløse Arbejde, vilde vi ikke have paa os, at det skal siges, at vi have hindret det; det skal ikke kunne siges, Vinteren var ikke saa haard, at den hindrede Arbejderne, men det var de Menneker, som vare haarde nok til ikke at bevilge de Arbejder, der kunde iværksættes. Det vilde vi ikke være med til. Overfor Muligheden af, at Vinteren ikke lægger Hindringer i Veien, som vi haabe, skulle vi ikke fra Bevillingsmyndighedernes Side lægge Hindringer i Veien. Det er det, vi fastholde. Det er ogsaa et Argument, som tværtimod forekommer mig at være en Ubefaling, naar man siger, at at adskillige af Arbejderne vilde vare langt ud paa Sommeren. Ja, jeg haaber, at der er Arbejder, som skulle vare endnu langt længere, skaffe varigt Arbejde gennem en længere Tid til en Mængde Menneker, og det er derfor vi finde, at det netop er et af de store Fortrin ved at give Arbejde, at det er ikke blot en siebliffelig Hjælp, men en varig Hjælp, som kan begrunde en Forsørgelse af en Mængde Arbejdere gennem en længere Tid. Det er saa langt fra, at man skulde anføre det som en Indvending, at det tværtimod forekommer mig at være en Ubefaling. Man har ikke villet indlade sig fra den anden Side paa nogenformelt Forhandling om Arbejder. Man siger, at man vilde derigennem skaffe Regjeringen bestemte Bevillinger. Jeg siger, at det ikke er Tilfældet. Vi have kontakteret gennem et Forslag, som er blevet stillet, at de, om de vilde, maatte tage alle Arbejderne ud af § 8 og sætte andre ind, som de havde Interesse for, til Bevis paa, at det kun gjaldt os om at skaffe Noget til Arbejdere, men man har ikke indladt sig derpaa. Da vi sagde: Er der nogle andre Arbejder, I vilde have? blev Svaret, som der staar i Betænkningen: Vi have ingen Arbejder, som vi bryde os om, og vi vilde absolut ikke indlade os paa § 8, vi vilde ikke forhandle om nogen Arbejdsbevilling. Under disse Omstændigheder var der ingen Mulighed for os til at have nogetformelt Haab om at kunne udrette Noget. Den fjerne Mulighed, der laa i den Grund, at man ikke havde Tid til at grandstke Bevillingerne, og som vi grebe, for at det ikke skulde kunne siges, at vi ikke til det Øverste havde fastholdt enhver Mulighed,

blev horte overfor den absolute Vægning ved at forhandle om noget Slags Arbejdsbevilling, og den absolute Nægtelse af, at man selv havde Nogetformelt at foreslaa, i Stedet for hvad Regjeringen havde foreslaaet. Man kunde være med til at give Tillægsbevilling, bestaaende af rentefri Aaan og Gaver, men man kunde ikke være med til at give nogenformelt Bevilling til Arbejder. Under disse Omstændigheder var ethvert Forsøg haabløst. Naar saa Oppositionen fra den anden Side subsidiært er gaaet ind paa det Vædringsforslag, der blev stillet af et enkelt Medlem af Fællesudvalget, have vi heller ikke fundet, at der deri var nogenformelt Smødefommen; thi der var ikke deri Tale om, at man vilde gaa ind paa Arbejdsbevillinger. Dette Forslag er en Begrændsning af Gaven, men Arbejdsbevillingerne afviste man ligesaa absolut, og det var en Begrændsning som vi ikke kunde tillægge nogen Betydning lige Overfor de Mlemper, vi have fremhævet ved denne Ordning i Almindelighed, og som medfører andre Mlemper, der ere fremhævede i Betænkningen, og som gjorde at vi fandt Ordningen forkastelig. Det er Noget, der maa erkjendes, at naar man først er kommen ind paa den Vej, begynder man med at love halvt saa meget af Statskassen, som Kommunen giver, og fortsætter næste Gang med at love ligesaa meget, og saa 3die Gang falder Kravet til Kommunerne helt bort. Alle de Stadier foreligge i Tilfælde, der have foreligget til Forhandling og Afgjørelse, og hvis man tror, at der vil ligge nogenformelt Garanti i Tilfudet fra Kommunerne, vil det vise sig i næste Omgang, at den vil falde bort. Det vil føre til Ulighed, som fremkommer ved, at en Mand, der boer i en Kommune, Intet faaer, medens hans Nabo i en anden Kommune faaer Noget, fordi Sogneraadet i den første Kommune ikke vil eller kan, medens det i de andet vil og kan. Det er ikke en forsvarlig Behandling. Saa vil man komme til, at Statstilfudet kan gives rent og purret, og saa ere vi inde paa den Vej, som efter vor Opfattelse i alle Henseender vil være til Ødelæggelse for Samfundet. Derfor have vi ikke kunnet gaa med dertil. Men naar man ikke vil nøies med, at vi foreslaa det, som er det kraftigste Middel, nemlig Arbejde, og i Forbindelse dermed sige til Kommunerne: I skulle uden Udgift kunne faae Penge, og hvis der er Grund til rent at eftergive det Beløb, vilde vi tage Spørgsmaalet om Eftergivelse under Overveielse — naar man ikke finder, at der deri foreligger et Forhandlingsgrundlag, saa maa vi sige: Det er beklageligt; vi ville